

5. pôstna nedeľa B - Jn 12, 20-33

Ak pšeničné zrno padne do zeme a odumrie, prinesie veľkú úrodu

Obraz, ktorý vidíte vyššie, nám pomáha pochopiť kontext, v ktorom sa odohráva epizóda dnešného evanjelia. Na obraze vidíte pútnikov, ktorí sú na vrchole Olivovej hory a vidia pred sebou krásnu panorámu chrámu so svätyňou v strede. Vidia dym zápalných obetí, ktorý stúpa k nebu. Sú pohnutí, pretože odtiaľ počúť ozvenu piesní, hudbu ktorú hrajú leviti, zvuk trúb, harfy, citary, flauty. Práve pri týchto pútnikoch sa chceme pozastaviť. Sú prípravné dni na sviatok Veľkej noci a bude to posledná Veľká noc pre Ježiša, pretože v predvečer tohto sviatku bude zabitý.

Kto sú títo pútnici? Pochádzajú z celého sveta. Väčšinu tvoria verní Židia, ale sú medzi nimi sú aj pohania - sympatizanti židovského náboženstva. Nový zákon o nich hovorí ako o prozelytoch: navštevujú synagógy, aby počúvali múdrosť obsiahnutú v Písme, ale ešte sa nerozhodli urobiť ten posledný krok, ktorý by im umožnil stať sa skutočnými veriacimi podľa židovského práva: byť obrezaní. Dnešná časť evanjelia nám hovorí práve o skupine takýchto prozelytov, ktorí pricestovali do Jeruzalema na Veľkú noc. Evanjelista o nich hovorí ako o Grékoch. Sú to ľudia, ktorí pochádzajú zo zahraničia, nevedia hebrejsky a ani aramejsky. Hovoria grécky, pretože to bola v tom čase lingua franca (medzinárodný dorozumievací jazyk). Vypočujme si teraz, kto sú to a prečo prišli do Jeruzalema:

Niektorí z tých, čo sa cez sviatky prišli klaňať Bohu, boli Gréci. Pristúpili k Filipovi, ktorý bol z galilejskej Betsaidy, a prosili ho: „Pane, chceli by sme vidieť Ježiša.“ Filip šiel a povedal to Ondrejovi. Ondrej a Filip to išli povedať Ježišovi.

Prozelyti, o ktorých sa hovorí v dnešnom úryvku evanjelia, prišli do Jeruzalema na bohoslužby, evanjelista hovorí, že sa prišli „klaňať Bohu“. Teda to znamená, že šli na chrámové návršie a snažili sa čo najviac priblížiť k svätyni, pretože len vo svätyni bola prinášaná obeta Pánovi. Na chrámové návršie mohol vstúpiť ktokoľvek, dokonca aj pohan. Až na návrší potom ich zastavil 1,5 metra vysoký múr, na ktorom bolo 13 nápisov v gréčtine. Text hrozil trestom smrti tým, kto by sa odvážil prekročiť tú bariéru bez toho, aby bol Židom. Teda oni sa už nemohli viac priblížiť k svätyni. Boli zbožní a oddaní ľudia, ale nemohli sa priblížiť k svätyni. Keby sme boli spolu s nimi na chrámovom návrší, mohli by sme asi na ich tvári vidieť sklamanie z toho, že nemôžu kontemplovať Pánovu tvár v samotnej svätyni. Určite poznali Žalm 27, kde žalmista píše: „*Žiadam si len jediné Pane: stráviť všetky svoje dni v tvojom dome, kontemplovať tvoju krásu a obdivovať tvoju svätyňu.*“ Oni avšak ako Gréci sa avšak už nemohli k tejto svätyni priblížiť.

Nevieme od koho, ale táto skupina Grékov počula hovoriť o Ježišovi z Nazaretu. Chceli ho vidieť a spoznať. V duchu si ich môžeme predstaviť ako sa možno trochu smutne vzdávajú od múru na chrámovom návrší, ktorý im bránil pristúpiť k samotnej svätyni a idú hľadať Ježiša. Oni to nevedia, ale je to Duch, ktorý ich vedie k novej, skutočnej svätyni, kde sa môžu skutočne stretnúť s Pánom. Ten, kto stretne novú svätyňu, ktorou je Ježiš – lebo v ňom je Boh skutočne prítomný, iba ten má to šťastie skutočne kontemplovať Božiu tvár. Prostredníctvom duchovnej cesty, ktorú urobia títo Gréci, evanjelista teda rozpráva aj náš príbeh: každý jeden z nás prichádza do chrámu, aby mohol vidieť Pánovu tvár, kontemplovať Božiu tvár. Preto aj my – rovnako ako Gréci – aj my sme vedení k novej svätyni, ktorou je Ježiš.

Čo robia títo Gréci? Pristúpili k Filipovi, ktorý bol z Betsaidy v Galilei. Tu je prvá správa pre nás: Ako sa dá dostať do novej svätyne? Potrebujeme niekoho, aby nás sprevádzal. Nieko, kto sa už stretol s Pánom a pozná ho.

Prečo idú práve za Filipom? Filip je grécke meno. Navyše Filip pochádza z Betsaidy, kde bol hraničný priechod, kde je mentalita voči cudzincom otvorenejšia, kde sa nik nepohorší keď sa má rozprávať s pohanom. Navyše Filip určite hovorí aj grécky. Prídu za ním a prosia ho: „*Pane, chceme vidieť Ježiša*“. Táto prosba je úžasná, pretože by mala byť tou istou, ktorú by mal robiť každý z nás. Keď stretneme niekoho, kto skutočne videl a vie, kto je Ježiš, kontemploval nad ním, kto bol včlenený do jeho života, tak aj my by sme sa ho mali pýtať: „*Daj nám vidieť Ježiša! Kto je Ježiš?*“.

Chcú vidieť Ježiša, ale treba si všimnúť istú jemnosť: gréčtina pozná dve slovesá pre videnie: jednoduchšie, *bleppein*, znamená „*vidieť, čo môže každý pozorovať zvonka*“, ale existuje ďalšie sloveso *orao*, čo znamená „*vidieť do hĺbky, pochopiť podstatu, poznať*“.

kto ten človek v skutočnosti je“. Pretože ako vieme, existuje iba jednoduché vonkajšie videnie avšak existuje aj pochopenie identity toho na koho hľadáme vidíme...

Každému sa stalo, že bol napríklad na stanici s priateľom, ktorý nám ukáže na niekoho, kto ide s kufrom a povie: „*Vieš, kto to je?*“, „*Nie, neviem. Je to človek - jeden z mnohých, ktorí tu sú aj s kufrom*“. Ale priateľ odpovie: „*Nie! To je výherca Nobelovej ceny!*“. Jeden videl navonok „*bleppein*“, druhý videl viac „*orao*“, tj. videl a poznal identitu tejto osoby.

Iný príklad. Existuje iba vonkajšie videnie, dokonca aj Ježiša: je to tesár, syn Jozefa, niekto, kto je dokonca schopný robiť zázraky, ale stále hovoríme o vonkajšom poznaní. Ešte sme nepochopili jeho identitu. Buďme opatrní, pretože aj my môžeme byť ľuďmi, ktorí ho budú vidieť iba zvonku, iba vonkajší aspekt osoby Ježiša: krásny, milý, dobrosrdečný, láskavý, pomáhajúci ... ešte stále sme neuchopili jeho skutočnú identitu.

Zoberme si niekoľko príkladov evanjelia a pochopme tento rozdiel. Bol človek, ktorý skutočne chcel vidieť Ježiša - Herodes Antipas. Počul o Ježišovi, že on je „*hviezdou*“ toho času. Počul, že robí zázraky a v skutku mal túžbu stretnúť sa s ním. A túžba sa vyplnila, keď mu ho poslal Pilát priamo do jeho paláca počas Veľkej noci. Keď Herodes Ježiša uvidel, bol nadšený, očakával, že uvidí nejaké zázraky. Ježiš sa rozhodol nedať mu žiadnu odpoveď. Herodes bol sklamaný a evanjelista Lukáš dobre zachytáva rozsudok, ktorý nad Ježišom Herodes vyniesol. Zachytil veľmi silné grécke sloveso: *exuthenneo*. Považoval ho za nič, naničhodník, sklamal ho - pretože Herodes sa pozeral iba na vonkajší aspekt Ježiša. Pre Herodesa bol Ježiš len atrakcia. Jeho nezaujímal poznávanie skutočnej Ježišovej identity. Zastavil sa pri vonkajšom aspekte a toto ho sklamalo. Buďme opatrní, pretože môžete uvažovať o ukrižovanom a zostať uvažovať len o vonkajšom aspekte toho, ako veľmi Ježiš trpel. Niektorí kazatelia minulosti sa v dlhých kázňach Veľkého piatku sa podrobne sústredili na všetky detaily, aby opísali bolesti, ktoré Ježiš prekonával. Dokázali rozplakať svojich poslucháčov. Neznamená to však, že pochopili, alebo pomohli pochopiť Ježišovú pravú identitu. Nepochopili, totiž že to jeho utrpenie bola vášeň lásky. Ježiša môžeme uvidieť vtedy, keď na kríži vidíme (*orao*) Otcovu slávu, ktorému sa v Ježišovi podarilo ukázať - zjaviť, ako veľmi nás Otec miluje. Ak sa vám nedarí pochopiť túto lásku, nepochopili sme Ježišovú identitu, zastavíme sa teda iba na vonkajškosti.

Pripomeňme si avšak na Zacheja. Jeho túžba vidieť Ježiša je veľmi odlišná od Herodesovej túžby. Zachej chcel vidieť, kto je Ježiš lebo sa pýtal: „*Je to niekto, kto môže vyriešiť môj vnútorný nepokoj?*“ a hľadá ho, pretože vníma, že Ježiš môže dať jeho životu zmysel. Alebo učeníci Jána Krstiteľa, ktorí sa pýtajú Ježiša: „*Kde bývaš?*“ A Ježiš odpovedá: „*Podťe a uvidíte*“. Ježiš ich pozval, nie aby videli jeho dom, veď žiadny ani nemal, ale aby pochopili jeho skutočnú identitu.

Prozelyti z dnešného evanjelia teda nehľadajú Ježiša ako „*hviezdu*“, lebo chceli jeho autogram. Hľadajú pravdu, lásku, múdrosť, hľadajú niekoho, kto by im pomohol dať zmysel ich životu. Túto prosbu, ktorú hovorila Filipovi: „*Chceme vidieť Ježiša*“, musíme opakovať aj my. Počúvame evanjelium podľa Jána – my totiž nemôžeme ísť dnes fyzicky za Filipom, ale predsa musí byť niekto, kto nám ukáže Ježiša. V našom prípade to nie je

Filip, ale môže to byť Ján. Jánovo evanjelium je prezentované ako dielo svedka, ktorý tvrdí, že rozpráva presne to, čo videl, čoho sa dotýkal.

V prológu hovorí: „*Slovo sa stalo telom - stalo jedným z nás a my sme videli jeho slávu*“. Ján hovorí: „*Poviem vám to, čo som videl*.“ Túto svoju skúsenosť opíše aj vo svojom prvom liste s úžasným začiatkom, v ktorom vyjadruje všetky emócie z toho že sa stretol Božím slovom, ktoré sa stalo telom: „*To, čo bolo od začiatku, čo sme počuli, čo sme videli našimi očami, o čom sme uvažovali a čoho sa naše ruky dotýkali – to Vám zvestujeme: slova života*“.

Filip neprivádza týchto ľudí hneď k Ježišovi. Filip to ide povedať Ondrejovi a potom spolu s Ondrejom idú k Ježišovi. Prečo Filip nevedie týchto Grékov priamo k Ježišovi? Filip bol veľmi rozhodný človek. Pripomeňme si, že po stretnutí s Ježišom vyhľadal Natanaela a hneď mu hovorí: „*Našli sme toho, o ktorom napísal Mojžiš v Zákone a u Prorokov: Ježiša, syna Jozefa z Nazareta*.“ Vtedy pochopil iba vonkajšiu podobu Ježiša ale aj tak nemal ťažkosti o ňom hovoriť. Ale ... keď už poznáte Ježiša viac - kým v skutočnosti je, určite nezačnete o ňom hneď hovoriť. Váhame, potrebujeme podporu niekoho iného. Preto ide k Ondrejovi. Ondrej je ďalší z dvanástich. Aj on má grécke meno a spoločne idú k Ježišovi. Vidíte, vždy nás zarazí, keď nás niekto požiada, aby sme mu pomohli vidieť Ježiša. Vieme o ňom len veľmi málo, pretože ak by sme ho skutočne videli, tak by sme sa do neho zamilovali a okamžite by sme o ňom rozprávali s presvedčením a nadšením. Je to tak, že by sme boli radi, aby aj tí, kto nás počúva prežili s nami tú istú radosť z toho že sme našli poklad: lásku nášho života. Počujeme Ježišovu odpoveď na prosbu Filipa a Ondreja.

Ježiš im odpovedal: „Nadišla hodina, aby bol Syn človeka oslávený. Veru, veru, hovorím vám: Ak pšeničné zrno nepadne do zeme a neodumrie, ostane samo. Ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Kto miluje svoj život, stratí ho, a kto svoj život nenávidí na tomto svete, zachráni si ho pre večný život. Ak mi niekto slúži, nech ma nasleduje! A kde som ja, tam bude aj môj služobník. Kto bude mne slúžiť, toho poctí Otec.

Trochu prekvapivá odpoveď; dvaja učeníci išli za ním, aby mu povedali: „*Je tu skupina Grékov, ktorí ťa chcú vidieť*.“ a namiesto toho, aby Ježiš šiel za nimi, tak týmto dvom učeníkom Ježiš ukazuje svoju tvár, svoju pravú identitu. Sú to najmä oni, ktorí ho predtým, ako ho majú ukázať Grékom, tak musia lepšie poznať. Musia dobre Ježišovu tvár, dobre vidieť (oreo). Doteraz títo dvaja videli toľko vecí, toľko aspektov osoby Ježiša, ale jeho pravú identitu zatiaľ neuchopili. Títo dvaja učeníci sme teraz my. To nám sa Ježiš teraz chce zjaviť, pretože ak nám jedného dňa niekto povie to, čo vtedy Filipovi a Ondrejovi: „*Ukáž nám Ježiša, ukáž nám jeho pravú tvár*“, tak my by sme ho mali poznať, tj. vidieť skôr. Až potom ju bude možné ukázať iným.

Teraz si teda vypočujme, čo nám Ježiš hovorí o sebe. „*Nastal čas, aby Syn človeka bol oslavovaný*“. Čo je táto hodina? Evanjelista Ján o tom hovoril hneď na začiatku v Káne. Ježiš vtedy povedal: „*Môj čas nastal*“. Potom počas sviatku stánkov, v siedmej kapitole evanjelia, Ježiš je v Jeruzaleme a evanjelista hovorí, že sa pokúšali Ježiša zmocniť, ale

nikto na neho nevztiahol ruku, pretože „ešte neprišla jeho hodina“. Čo je to táto „jeho hodina“? Čo je tento okamih, ktorý sa nám opakovane pripomína a prečo je tak dôležitý?

V ôsmej kapitole, bezprostredne potom, na ako konci búrlivej diskusie v chráme so zákonníkmi a farizejmi, evanjelista poznamenáva: „Nikto ho nezatkol, pretože ešte neprišla jeho hodina.“ Teraz ale Ježiš hovorí: „Prišla moja hodina. Hodina, v ktorej je oslávený Syn človeka“. Čo je táto sláva, ktorú je teraz Boží syn povolaný ukázať?

Dnešný príbeh prichádza bezprostredne po Ježišovom slávnostnom vstupe do Jeruzalema. Všetci ľudia kričali: „Požehnaný, ktorý prichádza v mene Pánovom! Kráľ Izraela!“ Takýto vstup znepokojil zákonníkov a farizejov. Tí si povedali: „Celý svet ho nasleduje.“ Bolo to presne to, čo by chceli oni sami pre seba, tj. sláva tohto sveta: keď Ti všetci tleskajú. Avšak to nebol ten okamih, keď bol oslávený Syn človeka.

Čo je to Božia sláva? Božia sláva je, keď sa ukáže, kým je: On je láska. Keď ukáže, ako veľmi miluje, to je to slávnostný okamih. Božia sláva je, keď ukáže, ako veľmi Otec miluje človeka a Otec túto slávu naplno prejavil v Ježišovi: To on je zjavením autentickej Božej tváre, slávnej Božej tváre, pretože celý jeho život bol jedným prejavom Otcovej lásky.

Ježiš sa dal sa do služby tým, ktorí to potrebovali: staral sa o chorých, hriešnikov, ktorými tí „čistí“ opovrhovali. Ježiš ukázal, že Boh je láska, Boh aj ich prijíma stoluje s nimi. Taktiež malomocní, ktorí boli v izraelskej spoločnosti vylúčení až tak, že museli žiť ďaleko, tak Ježiš ich ide hľadať, ba dotýka sa ich. Hľa, v každom skutku Ježiša je vidieť Božia láska. Každé Ježišovo gesto preukázalo Božiu slávu, to znamená lásku.

Keď chceli ukameňovať cudzoložnicu, Ježiš ukáže Božiu slávu a obháji ju a neodsúdi. Celý jeho život je prejavom Božej lásky. Ničí obraz Boha ktorý nám podsúva diabol: „človek musí slúžiť Bohu; Boh stvoril človeka, aby mu slúžil až otročil“ Presne naopak. Boh je láska a preto je služobníkom človeka. Teda celý Ježišov život bol zjavením Božej slávy, ktorou je služba. Pre nás slávny je ten, kto sa necháva obsluhovať. Pre Boha je to naopak. Boh ukazuje svoju slávu, keď slúži človeku.

Teraz nastala hodina, keď bez možnosti vzniku nedorozumenia sa musí naplno prejaviť pravá Ježišova identita: zjaviť najväčšiu Božiu slávu. Všetko, čo sa stalo doteraz, je iba úvod, príprava na toto úplné zjavenie ktoré prichádza v tejto hodine.

Hovorí nám o tom v podobenstve: „Ak pšeničné zrno, ktoré spadlo na zem, nezomrie, neprinesie úrodu. Zostane samo. Ak na druhej strane zomrie - a je to skutočná smrť -, prinesie veľkú úrodu.“ Čo sa stane so semiačkom, keď je vhodené do zeme? Zmizne, zdá sa, že zomrie. V skutočnosti exploduje život v plnosti. To je to, čo sa teraz v tejto hodine stane s Ježišovým životom. Ak si ho budem chrániť, zomrie, ak Vám ho namiesto toho teraz dám z lásky, v túto hodinu, tak to bude explózia života. A pokračuje: „Kto miluje svoj život, ten si ho zničí, kto nenávidí jeho život na tomto svete, ten si ho necháva na večný život.“

Čo sa tým myslí? Čo znamená „nenávidieť život“? Život je pominuteľný - nie je to dedičstvo, ktoré si môžem nechať: v každej chvíli sa život míňa – ide ďalej, tak ako voda, ktorú držím v rukách sa stráca. Každý okamih, ktorý prejde, je stratený - ale človek si chce život zadržať. Ako? Nieкто hovorí: *„Zadržím si tento okamih - život pretože sa mi páči“*. Ježiš hovorí: *„Takto život stratíš. Ak si naopak chceš život zadržať, daruj ho, premeň ho na lásku a lásku Ti už nebude nikto môcť zobrať, pretože láska je božský život. Je to život večný a nikto ho nemôže zmazať.“* Hľa preto Ježiš hovorí: *„Kto miluje život“* teda má na mysli toho, kto si život pre drží sebecky pre seba „- stratí ho; kto na druhej strane nenávidí svoj život nájde ho“. Čo znamená nenávidieť svoj život? Znamená to nenávidieť jeho zadržanie pre seba. Opakom zadržania pre seba je darovať život.

Niekoľko príkladov, ktoré nám pomôžu porozumieť. Prvý je veľmi jednoduchý. Všetci vieme, čo sa stane, keď sa zamilujete do druhej osoby: Začnete si sebe samým častejšie hovoriť „nie“ len aby ste sa tak stali tomu druhému príjemným, aby ste sa zladili s tým druhým, aby ste urobili to, čo sa vám páči, čo prináša život a radosť pre toho druhého. Naozaj je to potrebné, aby si bol človek schopný častejšie povedať „nie“. Keď sa dvaja ľudia stretnú a nevedia si každý sám v sebe povedať „nie“, tak takýto pár rýchlo skončí. Keď sa dvaja zosobášia, musia začať sami sebe hovoriť „nie“: svojmu vlastnému sebeckvu, aby urobil radosť tomu druhému. Keď sa potom narodí deti, koľko krát si rodičia sami sebe musia povedať „nie“. Nie preto, že je to pekné hovoriť „nie“, ale sú spôsoby odriekania, takpovediac smrti. Muž mal možno každý týždeň stretnutie s priateľmi, alebo futbalové stretnutie. Stane sa otcom, prišlo dieťa a on musí urobiť „domáce úlohy“ a tak si musíš vedieť povedať „nie“ – svojim pôvodným zábavám. Vy, ktorí toto „nie“ poznáte veľmi dobre, viete že tento svoj sebazápor násobíte až do nekonečna, ale robíte to pre lásku a pre život. Ak nieкто nepovie toto „nie“, teda nevie sa vzdať vlastného sebeckva a vlastných rozhodnutí, tak nevybuduje život lásky a následne príde o život. Ak ho naopak premení na lásku, zachová si ho. Čo urobil Ježiš? Jeho život dal z lásky. Keby si ho nechal pre seba, bola by to smrť. Ale on ho daroval.

Urobme ešte ďalší príklad: Maximilián Kolbe: dal svoj život za život otca rodiny. Nenechal si život pre seba, ale pretavil ho do lásky. Aj on bol prejavom Božej slávy, ktorou je láska.

A potom Ježiš pokračuje: *„Ak mi chce nieкто slúžiť, nech ma nasleduje. Tam kde som ja, tam bude aj môj služobník“*. Ukazuje nám, kto je Ježiš. Hovorí, že nechce sluhov, nechce, aby mu nieкто slúžil. On sám je sluha. Čo sa tým myslí: *„Ak mi chce nieкто slúžiť?“*

V Biblii je služobník najčestnejší titulom, ktorý nájdeme, pretože je vyhradený iba pre veľké osobnosti, pre Mojžiša, tiež pre sv. Pavla, pre Pannu Máriu, Pánovu služobnicu. To znamená, že sú to ľudia, ktorí vložili svoje celý svoj život do služby Božiemu plánu, jeho plánu lásky. Teda: *„Ak mi nieкто chce slúžiť“* – znamená, že ak sa chceš zapojiť aj ty do tohto projektu, ktorý je darom seba samého tak potom ma nasleduj, nasleduj mňa, kam teraz idem - to znamená, že idem dať život. A učeník musí byť ochotný dať svoj život aj za toho, kto mu ublížil, to je maximum lásky.

„A kde budem ja, tam bude aj môj služobník“. Kde je Ježiš? Keď čítame Matúša kpt. 25, okamžite chápeme, kde on je, kde nás čaká: slúži tým, ktorí boli hladní, smädným, nahým, tým, ktorí potrebovali byť ubytovaní, ktorí boli vo väzení. „*Bol som tam ja,*“ hovorí Ježiš, „*čakal som, že prídeš a budeš mi slúžiť. On je Ako ten kto má potrebu lásky a ty si prišiel dať život za týchto ľudí, ktorí potrebovali teba*“. „Ak mi niekto bude slúžiť, môj Otec ho poctí.“ Čo to znamená?

V hebrejčine sa *česť* povie *cavod*, znamená to „*niečo ťažké, niečo, čo váži*“, nie niečo, čo sa dá zamiesť preč. Dobré vieme, aký je rozdiel medzi pšenitou a plevami: keď sa zrno previeva, pšenica zostáva, ale plevy odletia. Česť ľudí, potlesk, všetka zdanlivosť slávy, vtedy keď príde Boží súd, sú ako plevy: budú zmetené preč. Čo zostane? Zostane iba skutočná váha jeho slávy - to, čo si Boh ctí: Darovaná láska. Ktokoľvek dal život, potom prijme toto „*potvrdenie úcty*“ od Nebeského Otca.

Takto chápeme taktiež význam Eucharistie. Na konci svojho života, keď Ježiš predstavil celý svoj životný príbeh čo urobil? Povedal: Hľa stal som sa pre Vás ako tento chlieb. Rozomletá, upečená pšenica. Ale potom naozaj vzal trochu chleba a povedal: „*Toto som ja*.“ Tu to je pomletá pšenica, ktorá sa nebála vstúpiť do zeme, pretože vedela, že to je len zdanlivá smrť, smrť sebeckosti, že naopak to je skutočný život. Pozvanie prijať Eucharistiu: „*Vezmite a jedzte*“, znamená „*stotožnite s týmto mojim príbehom*“. Eucharistia je toto a iba toto: Dávať život! Nám to robí problém... bojíme sa to, pretože inštinktívne si ju chceme nechať pre seba. Smrť, ktorá nás desí - vystrašila aj Ježiša? Dar života, ktorý robil tak Ježiša nič nestál? Alebo aj jeho to stálo veľa na to, aby urobil túto voľbu? Dal nám všetko? Počúvajte:

Teraz je moja duša vzrušená. Čo mám povedať? Otče, zachráň ma pred touto hodinou? Veď práve pre túto hodinu som prišiel. Otče, osláv svoje meno!“ A z neba zaznel hlas: „Už som oslávil a ešte oslávim.“ Zástup, ktorý tam stál a počul to, hovoril, že zahrnelo. Iní vraveli: „Anjel s ním hovoril.“ Ježiš povedal: „Nie kvôli mne zaznel tento hlas, ale kvôli vám. Teraz je súd nad týmto svetom, teraz bude knieža tohto sveta vyhodené von. A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“ To povedal, aby naznačil, akou smrťou zomrie.

„Teraz,“ hovorí Ježiš, „*je moja duša rozrušená*“. Ježiš sa bojí. Grécke sloveso, ktoré používa evanjelista, je *tarassein*, čo naznačuje „*miešanie morských vĺn*“. Tu je vnútorná situácia, ktorú Ježiš zažíva: je vystrašený – tak ako každý, aj on sa bojí smrti a rád by sa jej vyhol. Predčasná smrť v najlepších rokoch života, násilná, absurdná, opustený každým, vrátane jeho priateľov, odovzdaný smrti jedným z jeho učeníkov, obeť nenávisti.

Vidieť vnútornú drámu Ježiša. Pýta sa sám seba: „*Ale čo mám povedať?*“ Pýtať si od svojho Otca: „*Zachráň ma pred touto hodinou?*“ Ale prišiel som presne pre túto hodinu, aby práve v túto hodinu mohlo dôjsť k najvyššiemu zjaveniu Božej lásky. Preto musím touto hodinou prejsť.“

Ježiš mohol utiecť, pred touto hodinou. Urobil to už predtým, keď ešte neprišla jeho hodina, ale teraz je jeho čas - čas prejaviť najvyššiu lásku a preto sa modlí: „*Otče, osláv svoje meno a skrze mňa, prejav svoju slávu*“. Je to Ježišovo prijatie toho, čo je Otcovým

plánom, ktorý prechádza najväčším zločinom ktorý spáchalo ľudstvo. „A z neba zaznel hlas, ktorý hovoril: „Oslávil som ho a ešte oslávim“ Tento „hlas z neba“ je rabínskym jazykom, ktorý hovorí, ako Boh súdi ten okamih. Boh videl, že Ježiš, Syn, ho počas celého života oslavoval, ukazoval, ako veľmi miluje, a teraz ho ešte oslávi, to znamená, že všetku svoju slávu ukáže prostredníctvom daru Ježišovho života.

Potom Ježiš na záver hovorí: „Teraz je tu okamih stretu medzi kniežaťom tohto sveta a láskou, ktorú predstavujem, božskou láskou, Duchom“. V tomto zápase bude knieža tohto sveta porazené. Knieža sveta je ten, kto vždy dominoval nad ľudstvom až do príchodu Krista, teda toho ktorý predstavil Ducha - božský život na svete. Knieža tohto sveta je nazývané: „*pol – na – pol*“ Myslí sa tým taký, čo myslí na seba, čo mám rád, sebecko. Tato formuje ľudské zmýšľanie aj dnes, pretože toto knieža bolo porazené, ale stále ešte pôsobí. Avšak jeho osud je spečatený – je vylúčený, pretože z vrchu kríža sa Ježiš spojil sám so sebou, pritiahne k sebe celé ľudstvo, pretože, nám hovorí: „*To je láska, ktorá priťahuje a fascinuje. Na tento stret medzi kniežaťom sveta a mojou ponukou na nový svet Vám hovorím, moja láska zvíťazí.*“

Zdroj: Fernando Armellini 5a Domenica di Quaresima anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=PvFLn-iM2vs>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>